

Proloog

Heb je weleens op een dating site gezeten? Ik wel, en ik kan je vertellen, het is geen pretje. Ik heb weleens iemand horen zeggen dat het lijkt alsof je naar een speld in een hooiberg zoekt. Belachelijke inaccurate vergelijking als je het mij vraagt. Als ik een speld in een hooiberg zou zoeken, was ik zo klaar. Even flink met blote handen graven tot ik me prik en daar is mijn prins op het witte paard.

Nee, ik vind het gepaster om te zeggen dat het zoeken naar een speld in een berg spelden is. Je blijft je prikken, ze lijken allemaal op elkaar en naarmate de zoektocht vordert ben je nog aan het genezen van je vorige vondst. Ik moet eerlijk zeggen, als ik het zo stel, klinkt het redelijk verbitterd. Zo was ik niet altijd. Ik kan me nog goed herinneren dat ik het leuk vond om te daten.

Eerst uren of dagen chatten met iemand die je nog nooit gezien had. De fantasie in je verbeelding tot leven wekken. De spanning vlak van tevoren. De outfit kiezen, alhoewel dat meestal dezelfde was. Een zwarte strakke leren broek met een zwarte half kanten body. Daar voelde ik me immers het meest zelfverzekerd in. Een prettige eigenschap, als je voor het eerst de potentiële liefde van je leven gaat ontmoeten. Maar goed, ik dwaal af, mijn punt is, er was een tijd dat ik het heerlijk vond om te daten. Wel even geleden inmiddels. Voordat hij mijn leven verwoestte...

Het is zover, de knoop is doorgehakt, na drie jaar in een behoorlijk intense relatie gezeten te hebben, is het gevreesde moment daar. Het is uit en ik moet terug naar huis. Tweeëntwintig jaar, inmiddels drie jaar het huis uit en ik kan weer terug naar m'n zolderkamer. Bij het idee alleen al dat ik weer terug naar mijn ouders moet, krijg ik het benauwd. Het voelt alsof ik gefaald heb. Alsof ik niet goed genoeg mijn best gedaan heb. Wat ooit begon als een hartstochtelijke onenightstand liep redelijk snel uit de hand. Na die eerste nacht ben ik eigenlijk nooit meer bij hem weggegaan. We woonden vanaf dat moment praktisch samen. Het liefste waren we dag en nacht bij elkaar. Dat waren we dan ook zoveel mogelijk. Meestal tot diep in de nacht. Het interesseerde me helemaal niks dat mijn wekker iedere ochtend om half zes afliep en ik als een soort zombie naar mijn werk vertrok, want ik leefde van de liefde. Het lekkerste gevoel op aarde.

Verrassend lang ging dat nog best goed, tot de eerste scheurtjes begonnen te komen. Kleine ergernissen van het te veel bij elkaar op de lip zitten in onze kleine studio. Onzekerheden over onszelf, elkaar en onze relatie. Langzaam maar zeker werden de kleine haarscheurtjes flinke scheuren. Hoe diep die scheuren ook waren, ik was nog

altijd halsoverkop verliefd op hem, nog net zo betoverd als de eerste keer dat ik Bart zag.

Die beruchte nacht in de stad, de eerste keer dat ik Bart ontmoette, had ik twee volle minuten nodig om zonder enige twijfel te besluiten met hem mee naar huis te gaan. Nog voor we bij zijn voordeur aankwamen, die vrijwel om de hoek in het centrum lag, stonden we al hartstochtelijk te zoenen midden op straat.

Meteen was ik onder de indruk van zijn verschijning, blauwe ogen, donker dik haar, een heel fout Burberry overhemd en een net iets te ondeugende blik in zijn ogen. Hij heeft een klein litteken, een dunne witte lijn van ongeveer drie centimeter, op zijn linkerwang. Ik kan niet precies uitleggen waarom, maar ik vind het woest aantrekkelijk.

Eenmaal aangekomen in zijn appartement, zijn we binnen vijf minuten uitgekleeft en liggen we in elkaars armen, alsof we elkaar al jaren kennen. Het voelt als thuis komen, alsof ik eindelijk gevonden heb, waar ik al zo lang naar op zoek ben. Liefde op het eerste gezicht. De manier waarop hij me kust, laat me alles om me heen vergeten en instinctief voel ik dat het vanaf nu "hij en ik tegen de wereld" is. Al het andere doet er niet meer toe, we zijn samen en vanaf nu kunnen wij alles aan.

Inmiddels weet ik beter, na vele uit de hand gelopen ruzies, waarbij we elkaar zoveel pijn hebben gedaan. Het is tijd om op te geven. Iets wat onnatuurlijk en ongelofelijk moeilijk is voor me. Maar hier sta ik dan, klaar om te vertrekken.